

O iedera oarbă

Flavius

Sunt răvășit de întrebări,
aș dori să-mi limpezesc gândurile,
noaptea ce se ascunde-n trup,
când clipele-mi fug de sub nas fără rost.
Nu gust amarul, nici dulceața zilelor de mai
care trec nepăsătoare
și goale.

Dincolo de liliacul înflorit
femeia culege lăcrămioare și surâde,
se adapă cu mirosul catifelat și binefăcător
cu soarele-n brațe
și primăveri de chihlimbar înflorit
ce trec prin grădinile mele
cu o risipă de fluturi.

Cum mă desprind de eu,
nisipuri de vânt îmi alungă tăcerea
în care stau chircit de singurătate,
femeia pe care o văd atât de aproape,
o iedera oarbă ce-mi urcă pe trup,
mă cheamă să sar gardul ce ne desparte
și cu mâinile să o cuprind.

Caut îndrăzneala săgeată, nativă
care știu că există
iar ea rămasă surprinsă
să se lase mângâiată pe păr...
și poate încurcată de situație
n-o să mai spună nimic la tot ce se întâmplă
chiar dacă mă împinge ușor
ca pe o umbră-n fântână,
să bea din apa răcoroasă
și să-și stingă arșița.